



Půda tu byla zčernalá na popel, ale už zase vychládala a úzký pruh spáleniště označoval cestu k úniku. Vzduch, před chvílí ještě těžký, nedýchatelný, s nepatrným obsahem kyslíku, se pročišťoval, ochlazoval a za slabou čtvrthodinku jsme viděli hořící trávu a keře už jen při obzoru jako červeně fialovou záři. A prerie kolem nás byla zas temná, neprostupná; hvězdy, zastřené dosud závojem kouře, zůstávaly neviditelné.

„To byl žár!“ vydechl Sans-ear. „Peklo, Charley – a divil bych se, kdyby to náš vlak neodnesl.“

„Buďte klidný, říkám vám, že vagony jsou na tohle zařízeny. Musí odolat daleko většímu požáru, ujišťuji vás.“

„A co teď?“

„Chvilí počkáme a pak zpátky k vlaku,“ mínil jsem, „ale pro jistotu to vezmeme obloukem!“

Sans-ear přikývl.

Rozjeli jsme se asi tak po čtvrthodince k místu, kde stál vlak. Lehký vítr zvedal prašnou spáleninu, hnal nám ji do očí a vytvářel kolem stojícího *železného oře* záclonu kouře, která nás dráždila ke kašli. Uviděli jsme před sebou světla stroje – ale po indiánech nebylo ani stopy. Ani po jedné straně náspu, ani po druhé. Objevili jsme je, teprve když jsme dojeli blíž: leželi pod vagony, mezi jejich koly, kam utekli před hořící trávou prerie a odkud se teď asi obávali vylézt – ze strachu před kulkami pušek lidí z vagonů. Plán tedy vyšel. Nebezpečí pro ně dosud nepominulo – pro cestující z vlaku ovšem také ne. V tu chvíli mi bleskl hlavou nápad. Provést ho nebylo snadné – ale v případě úspěchu sliboval okamžité rozřešení situace.

„Marku,“ křikl jsem, „vraťte se zpátky ke koním, já pány Ogallaly vykouřím z toho hnízda pod vagony!“

„Chcete to zamést puškou?“